

Tuần Báo Vô Vi

28 tháng 5 năm 2023

Số 657

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

- 1) Duyên nào là duyên tốt?
- 2) Minh tâm kiến tánh là sao?
- 3) Muốn thực hiện công phu thì làm sao?
- 4) Đường dài tốt hay là đường ngắn tốt?
- 5) Duyên gì là duyên tạm?
- 6) Sống cách nào gọi là sống tạm?
- 7) Duyên nào là duyên trần trước?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÔ VI. All rights reserved.

1) 30-8-2005 12:34 AM Hỏi: <i>Duyên nào là duyên tốt?</i> Đáp: Thừa duyên Trời Phật là duyên tốt. Kệ: Phân minh đời đạo tự tiến hành Giải tỏa phiền ưu tự tiến nhanh Thức giác chính mình minh đạo pháp Chuyển hóa thâm sâu cơ duyên đạo.	2) 03-09-2005 7:00 AM Hỏi: <i>Minh tâm kiến tánh là sao?</i> Đáp: Thừa minh tâm kiến tánh tự hiểu biết lấy chính mình. Kệ: Sửa mình tiến hóa tự khai minh Tiến hóa thâm sâu tự hiểu mình Duyên đạo tình đời không dứt bỏ Thành tâm tu luyện tự mình minh.
3) Las Vegas, 06-09-2005 Hỏi: <i>Muốn thực hiện công phu thì làm sao?</i> Đáp: Thừa muốn thực hiện công phu thì phải dần thân. Kệ: Thực hiện công phu chung hành tiến Giải tỏa phiền ưu tự nối liền Bản đạo năm châu cùng chung tiến Cảm thức trần gian giải nổi phiền.	4) Las Vegas, 07-09-2005 12:20 AM Hỏi: <i>Đường dài tốt hay là đường ngắn tốt?</i> Đáp: Thừa đường dài tốt hơn đường ngắn. Kệ: Tu hành phát triển đường dài tiến Chuyển hóa thâm sâu chung học hỏi Khai triển vô cùng tự tiến xa Thành tâm tu luyện cảm thân yên.
5) Las Vegas, 08-09-2005 1:20 AM Hỏi: <i>Duyên gì là duyên tạm?</i> Đáp: Thừa duyên dục là duyên tạm. Kệ: Trí tâm bất ổn là không bền Học hỏi vô cùng thì mới nên Duyên đạo tình đời không giới hạn Thực hành chánh pháp lại càng minh.	6) Las Vegas, 09-09-2005 7:20 AM Hỏi: <i>Sống cách nào gọi là sống tạm?</i> Đáp: Thừa sống trong một thời gian ngắn gọi là sống tạm. Kệ: Thực hành chớp nhoáng gọi sống tạm Chuyển hóa thâm sâu duyên trần trước Học hỏi không ngừng tự tiến thân Hành thông dứt khoát khai minh trí.
7) Las Vegas, 10-09-2005 3:30 AM Hỏi: <i>Duyên nào là duyên trần trước?</i> Đáp: Thừa duyên dục là duyên trần trước. Kệ: Tình dục là hôi tanh trần trước Thức giác bình tâm tự dứt khoát Bình tâm tu luyện giải mê lầm Quán thông thức giác chẳng mê lầm.	

PHỤ ÁI MẪU ÁI

Phụ Ái 27 (tiếp theo)

...

“*Minh tâm đạt lý trung dung*”: Lúc nào, chúng ta không theo bên phải và chẳng theo bên trái, chúng ta đi trung ương, trung dung tiến giải. Không nịnh bề nào, không nhờ bề nào. Chỉ lo mình trung dung tiến hóa.

“*Vượt qua mọi giới bao dung đất Trời*”: Đi tới mọi giới trong nguyên lý vui vẻ đi tới, chấp nhận chứ không bao giờ từ khước và than khổ.

“*Âm thanh hòa cảm hợp thời*”: Âm thanh chúng ta thay đổi, bởi vì rút đi lên thì âm thanh nó càng ngày càng sáng suốt, càng thanh tao, mà hạ xuống thì càng ngày càng trược ô và chậm tiến. Cho nên, âm thanh chúng ta hòa cảm hợp thời, lúc nào cũng thu hút đi lên.

“*Vui cùng Trời Phật đạt nơi trường tồn*”: Vui cùng Trời Phật, đi trở về hư không ở chỗ trường tồn bất diệt không có sự phá hoại và làm cho tâm can chúng ta nhiều động vì một lý do gì uy hiếp tinh thần chúng ta làm cho chúng ta động loạn, không có sự đó. Chúng ta cứ trung dung tiến hóa là không còn ma quỷ gì ám hại chúng ta được.

“*Chủ quang sáng suốt chơn hồn*”: Chủ quang là chủ nhân ông sáng suốt. Chơn hồn nắm trọn quyền làm chủ.

“*Tâm thành đạt pháp ôn tồn dựng xây*”: Tâm mình phải thành thật tiến giải đạt tới pháp ôn tồn dựng xây. Cứ từ từ đi tới chứ không có nôn nóng, nhưng phải thực hành. Chúng ta thấy, chúng ta đang dày công đây, nhưng đâu có phải dày công. Chúng ta tu đâu có bao nhiêu giờ trong một ngày!

Cho nên, phải tâm thành đạt pháp, hết sức thành tâm, ôn tồn dựng xây. Lúc đó chúng ta mới tiến hóa được. Chúng ta tu rất ít giờ, trong đó ý niệm nhiều khi cũng xao lãng, không có tập trung. Mình đã là con người có ý thức rõ ràng, biết được đường lối tiến triển đi về mức vô giới, vô cùng tận của chúng ta thì chúng ta phải triển miên thực hành để đạt tới một hạnh phút đời đời bất diệt. Tâm phải thành thật, chính mình xây dựng cho mình mà còn thiếu thành

thật, rồi đâm ra đổ thừa Trời Phật, rồi nhờ đỡ Trời Phật, rồi đổ thừa cho người truyền pháp.

Mình thiếu thành thật, bởi vì người ta đã vạch đường chỉ lối cho mình đi thì mình phải thực hành để đi, không nên bê trễ nữa, không nên vì lẽ này, lẽ nọ, cứ việc giữ đó đi. Trì chí bởi vì nhiều thử thách. Cũng như chúng ta thắc mắc thì chúng ta phải biết hỏi bề trên giải cho chúng ta. Bề trên muốn dẫn tiến chúng ta phải cho chúng ta bài học. Bài học đó chúng ta phải trì chí mới học được, còn nếu không trì chí, trì tâm thì không bao giờ học được. Chán ngán thì không bao giờ tiến.

“*Tự tan tan tự gió mây*”: Sự tự tan cũng như là lý đời, lẽ đạo tại thế gian. Họ phê bình nói đủ thứ, nhưng mà chúng ta cứ giữ vững. “*Tâm thời giữ vững chuyển xoay không sòn*”: Chuyển xoay không sòn, dù cho ai đá động đến tôi, tôi cũng không thay đổi. Bởi vì tôi thấy rõ con đường thừa tiếp đi lên là tôi tập trung thì bên trên mới hút, mới đưa tôi đi lên được. Còn nếu mà tôi phân tán, thì tôi bị la đà tại thế và đau khổ mà thôi. Tôi phải giữ vững lập trường dù cho bất cứ những chuyện gì chuyển xoay tôi cũng không sòn, chỉ một mực. Có sanh, có tử, có chết, cũng không có nao núng, chỉ giữ một mức để đi mà thôi.

“*Thực hành khai triển từ con*”: Từ giờ phút khắc các bạn đều có sự học hỏi, đều có sự tiến triển mà trong thực hành thì mới là vững chắc và không có sai lạc.

“*Không còn vọng động mình ơn Phật Trời*”: Lúc đó chúng ta không có vọng động nữa, chúng ta giữ vững lập trường rồi không vọng động, cứ từ từ đi đến. Lúc đó chúng ta mới thấy rõ Trời Phật đã vì mình, độ chúng ta và đưa chúng ta xuống đây học hỏi, rồi đưa chúng ta trở về, có rõ ràng. Khi luồng điện của các bạn tập trung ngay trung ương bộ đầu, chỗ hạ丹田 thành, các bạn vừa nhắm mắt thì từ từ các bạn cảm giác nó rút lâng lâng, ly khai bản thể nhẹ nhàng.

Muốn thấy sự nhẹ nhàng, các bạn thiền một thời gian, nửa tiếng, một tiếng, hai tiếng không biết chừng, nó trở lại làm nặng đầu các bạn, đó là đã đi rồi, trở về nó mới nặng. Trong lúc ta vô nhập định cảm thấy nhẹ, mà một hồi lâu rồi nó lại nặng là tại sao? Nó trở lộn về bản thể mới nặng. Khi chúng ta hiểu về việc đi và việc trở về rõ rệt như vậy, thì chúng ta thấy rõ cái điểu chúng ta đã có rồi. Đó là điểu đó các bạn! Giữ lấy điểu đó mà tu. Càng tu càng sáng suốt, chỉ có một giềng mối đó kêu bằng phát triển, mới quy về nguồn cội được.

“*Vô cùng xây dựng mở lời*”: Chúng ta đạt tới sự vô cùng của Trời Phật, thì chúng ta mới mở lời khuyên giải để tìm hiểu khai thông. “*Giúp cho hồn tiến đạt nơi thanh hòa*”: Để cho phần hồn tiến giải đạt nơi thanh hòa, nó nhẹ nhàng, hòa cảm, sáng suốt.

“*Tham thiền đạt pháp chẳng xa*”: Cố gắng ngồi thiền đó. Các bạn dỗ ngủ, ngồi thiền thì đạt pháp chẳng xa, rất gần. Thấy tu nhứt kiếp ngỗ nhứt thời, trong nháy mắt các bạn sẽ đạt pháp, mà phải hành mới có, thấy chưa? Các bạn thiền, thiền năm này tới tháng kia mà trong nháy mắt thì các bạn hiểu. Lúc đó các bạn ngộ đạo.

“*Ngộ tâm minh pháp tự hòa đến nơi*”: Chúng ta ngộ tâm rồi, biết cần khôn vũ trụ là chơn tâm của muôn loài vạn vật, minh pháp rồi tự hòa đến nơi. Lúc đó, nháy con mắt là chúng ta đến nơi, có gì đâu! Nhưng mà phải đòi hỏi sự thực hành, kiên trì tự giải mới đến được.

(còn tiếp)

Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên

Thi Ca của Đức Thầy

Montreal, ngày 12 tháng 6 năm 1999

Đố ai biết được chính mình
Tình đời đen bạc hành trình tự tu
Mất quân bình tạo cảnh khờ ngu
Đem thân dục lạc khó tu khó hòa
Cảm thông nguyên lý một nhà
Tự tu tự tiến chan hòa yêu thương
Tình thương đạo đức mở đường
Giúp hồn tiến hóa rõ gương Phật Trời
Cùng tu khai triển hợp thời
Sống vui tạm cảnh nơi nơi an hòa
Biết mình tận hưởng tình Cha
Đứng ra gánh vác cùng hòa tự tu
Vía hồn thanh nhẹ giao du
Biết mình rõ rệt giải mù nội tâm
Cùng chung nguyên lý mừng thầm
Tam ta tam họ tam tâm tương lai.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

CHUYỆN TIỀN THÂN ĐỨC PHẬT (JĀKATA)
Tập I

Dịch Giả *Tỳ Kheo Thích Minh Châu*

CHƯƠNG I
4.10 PHẨM LITTA

95. CHUYỆN VUA ĐẠI THIỆN KIẾN (Tiền Thân Mahasudassana)

Các hành là vô thường...,

...
Lúc ấy, hoàng hậu Subhadda (Thiện tướng) thấy vua Đại thiện kiến từ lâu đài Chánh pháp (Dhamma) đi xuống không xa bao nhiêu, rồi nằm về phía hông bên phải, trên long sàng được sửa soạn cho ngài, tại rừng Sa-la làm bằng bảy báu từ đó ngài không dậy nữa. Thấy vậy, bà nói:

- Thưa Thiện tử, tám mươi bốn ngàn thành phố, đứng đầu là kinh đô Kusavati thuộc quyền của Đại vương, hãy hướng ý muốn về chúng.

Nghe vậy, vua Đại thiện kiến nói với hoàng hậu:

- Hoàng Hậu chớ nói vậy! Hoàng Hậu nên khuyến khích ta: Hãy hướng tâm đến chỗ này, chớ mong chờ các chỗ khác.

Hoàng Hậu hỏi:

- Vì sao?

Vua đáp:

- Hôm nay ta sẽ băng hà.

Hoàng Hậu khóc. Sau khi lau nước mắt, bà nói lên một cách khó khăn mệt nhọc như lời vua khuyến bảo, rồi bà khóc lóc than. Tám mươi bốn ngàn nữ nhân còn lại cũng đều than khóc theo bà. Các đại thần cũng không thể chịu đựng nổi. Tất cả đều khóc ròng. Vua nói:

- Chớ làm ồn.

Sau khi ngăn chặn mọi người, ngài nói với hoàng hậu:

- Hoàng Hậu chớ khóc, chớ than! Vì nhỏ cho đến hột mè, không có hành nào là thường còn. Tất cả là vô thường, chịu sự biến hoại. Nói vậy xong, để khuyến giáo hoàng hậu, ngài đọc bài kệ này:

*Các hành là vô thường,
Bản tánh chúng sanh diệt,
Chúng sanh, rồi chúng diệt,
Nhiếp chúng là an lạc.*

Như vậy, vua Đại thiện kiến lấy đại Niết-bàn bất tử là đỉnh thuyết pháp cao nhất, rồi khuyến giáo đại chúng còn lại:

- Hãy bố thí, trì giới và hành trì trai giới.

Khuyến cáo xong, cuối cùng, ngài tái sanh ở thiên giới.

Sau khi kể pháp thoại này, bậc Đạo Sư nhận diện Tiền thân:

- Lúc bấy giờ, hoàng hậu Subhadda là mẹ La-hầu-la, hoàng tử là La-hầu-la, hội chúng còn lại là hội chúng Đức Phật, và vua Đại thiện kiến là Ta vậy.

(còn tiếp)

